

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 662/2015
03.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у радном спору тужиоца М.Р. из Б., чији је пуномоћник М.М., адвокат из Р., против туженог ЗЗ Т.-С. из С., чији је пуномоћник Ж.М., адвокат из З., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1335/14 од 05.09.2014. године, у седници већа одржаној 03.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1335/14 од 05.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 82/13 од 20.02.2014. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог у временском периоду од 10.02.2007. до 01.04.2009. године на радном месту продавца у продавници у Б., ..., па је обавезан тужени да тужиоцу исплати неисплаћену зараду за сваки месец рада по 20.000,00 динара почев од 10.02.2007. до 01.04.2009. године са законском затезном каматом од 16-тог у наредном месецу и то за сваки месец посебно па до дана исплате, као и да на наведену зараду уплати све доприносе надлежном фонду ПИО за стаж осигурања у корист тужиоца по стопи која буде важила у моменту уплате. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 235.204,44 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1335/14 од 05.09.2014. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеним чињеницама тужени је основан 15.06.2006. године од стране више оснивача задругара који су наведени у решењу Агенције за привредне регистре од 30.06.2006. године, седиште задруге под називом Т. С. је у С. на адреси На име оснивачког улога задругари су платили сваки по 500,00 динара. На седници Управног одбора од 15.06.2006. године прихваћено је да задругари у складу са својим способностима и без накнаде обављају послове док задруга не почне да остварује добит као и да се задругари могу ангажовати на пословима задруге у складу са њеном делатношћу. Задруга је на овој адреси имала отворену продавницу сточне хране у којој је задругар М.Б. обављао послове продавца без закљученог уговора о раду и за свој рад у продавници добијао 10.000,00 динара месечно на руке, за једну годину му је исплаћен и регрес. Тужени је отворио продавницу 01.08.2006. године у кући тужиоца у Б., у улици У продавници се продавала сточна храна, семе и ђубриво, а послове продавца је обављао тужилац од 01.08.2006. године дакле од њеног отварања па до затварања продавнице 01.04.2009. године. У продавници је радио свакодневно од 07,00 до 20,00 часова осим у периоду од краја октобра до марта када је радно време било од 07,30 до 18,00 часова. Тужилац је свакодневно предавао пазар Л.М. или С.Г. који су долазили увече у продавницу, фискализација фискалне касе у овој продавници извршена је 08.12.2006. године. Уговор о раду са тужиоцем тужени није закључио. За цео наведени период тужиоцу није извршена ни једна исплата на име зараде. Тужени је са тужиоцем усмено договорио да се за тужиочев рад плаћа 20.000,00 динара месечно.

На утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови применили материјално право када су тужбени захтев тужиоца усвојили.

Одредбом члана 30. став 1. Закона о раду прописано је да се радни однос заснива уговором о раду, а одредбом члана 32. став 2. истог закона да ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду, сматра се да је засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад.

У конкретном случају, тужилац је у периоду од 01.08.2006. године па до 01.04.2009. године у продавници радио свакодневно од 07,00 до 20,00 часова, свакодневно предавао пазар туженом и у продавници искључиво предавао производе туженог. Како је у току поступка утврђено да тужилац није био задругар туженог, а није био ни оснивач туженог, правилно су нижестепени судови закључили да је тужилац био у радном односу код туженог у периоду од 10.02.2007. до 01.04.2009. године, па наводи у ревизији о погрешној примени материјалног права нису основани.

Из утврђених чињеница произлази да је тужилац са туженим уговорио да му се месечно на име зараде плаћа 20.000,00 динара, те како тужени у наведеном периоду тужиоцу није исплатио зараду, то су правилно нижестепени судови обавезали туженог да тужиоцу за спорни период исплати месечно по 20.000,00

динара са законском затезном каматом. Из наведених разлога неосновано ревизијом тужени побија другостепену пресуду и у овом делу.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе у ревизији туженог па је нашао да су без утицаја на правилно донете одлуке нижестепених судова.

На основу одредбе члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**